

Titel: Kapitel XXXII.

Citation: "Kapitel XXXII.", i *1901/1902: Bemærkninger til lovforslag*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r10-shoot-chptrd1e24379.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: 1901/1902: Bemærkninger til lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel XXXII.

Eksekutionsforretningens Foretagelse og Proceduren under samme.

Af Reglerne i dette Kapitel, der for en stor Del ere stemmende med den gældende Ret, skulle kun følgende særlig fremhæves:

I § 362 er der givet Fogden Beføjelse til, hvor Omstændighederne tale derfor, at lade Eksekutionsforretningen begynde andet Steds end paa Domfældtes Bopæl. Da denne Regel selvfølgelig ikke bør benyttes til at holde Rekvisitus i Uvidenhed om Eksekutionens Foretagelse, vil Fogden efter Omstændighederne kunne have Anledning til at gøre sin Medvirking til denne Afvigelse fra Hovedreglen afhængig af, at Rekvirenten underretter Rekvisitus om Forretningens Foretagelse saa betids, at Rekvisitus kan møde under samme; især gælder dette, naar Forretningen ønskes foretaget paa et Sted, hvor man hverken kan gøre Regning paa at træffe Rekvisitus selv eller nogen af de i § 363, 2det Stykke, nævnte Personer.

spalte2872

I § 363 er det gjort Fogden til Pligt, naar Rekvisitus ikke træffes til Stede, at opfordre en af dem, der staa i et af flere, nærmere angivne Forhold til Rekvisitus, til at varetage dennes Tarv under Forretningen.

Proceduren for Fogedretten skal ligesom den øvrige Procedure i den reformerede Proces være mundtlig (§ 370). Der bliver derfor ikke Tale om nogen selvstændig Ret for Parterne til at diktere til Protokollen saa lidt som om nogen Fremlæggelse af Indlæg. Domfældte eller Trediemand fremsætter mundtlig sine Indsigelser, og Domhaveren svarer derpaa; yderligere Ordveksling beror paa Fogdens Tilladelse. De nedlagte Paastande skulle protokolleres ordret, det øvrige kun „efter dets væsentlige Indhold“. Hvad der i saa Henseende skal anses som væsentlig, bestemmer Fogden (§ 371). Bevisførelse ved Vidner, Syn og Skøn eller personlig Afhørelse af Parterne finder kun Sted, naar Fogden mener undtagelsesvis at burde tilstede det (§ 370). Paa den anden Side er der under Paaanke af eller Kæremaal over for Fogedforretninger fri Adgang til at fremføre ny Paastande, faktiske Anbringender og Beviser (jfr. Kap. XXXVII.)

Trediemands Stilling over for en Eksekutionsforretning er den samme som efter gældende Ret, idet han enten kan gøre sig til Part under denne — i hvilket Fald han bliver bunden ved den med Hensyn til hans Indsigelse afsagte Kendelse, indtil denne omstødes af højere Ret, — eller han kan holde sig borte fra Forretningen og derefter gøre sin Ret gældende enten ved Appel af denne eller i første Instans.

Med Hensyn til Fogdens Vejledningspligt skal bemærkes, at Reglen desangaaende i § 370, 3die Stykke, er affattet saaledes, at den ogsaa omfatter Sager, der kun i Kraft af Parternes Vedtagelse ere komne til at henhøre under Underret.

Om Besiddelsen af udlagt Gods give §§ 375 og 376 nogle Bestemmelser, der i hvert Fald ikke udtrykkelig ere hjemlede i den gældende Ret. I § 377 er det hidtil omstridte Spørgsmaal, hvor vidt den, der gør Udlæg i et Gælds-brev, behøver ikke blot at give Gælds-brevet Paategning om Udlæget, men ogsaa at give Debitor efter Gælds-brevet Underretning om Udlæget, afgjort derhen, at saadan Underretning ikke er nødvendig for at afværge, at Debitor frigør sig ved at betale Gælden eller Afdrag derpaa til Rekvisitus, men vel for at afværge Rentebetaling til denne.

Med Hensyn til § 379, 2det Stykke, bemærkes, at i dette nogle Unøjagtigheder, der findes i Redaktionen af den i øvrigt tilsvarende Regel i Konkurslovens § 148, ere rettede.

I § 382 henvises til de i Kapitel XXXVII givne Regler om Anke eller Kære med Hensyn til Fogedforretninger. Af disse skal her Opmærksomheden særlig henledes paa § 439, hvorefter Klager, som vedrøre selve den Fordring eller Ret, om hvis Fuldbgyrdelse der er Spørgsmaal, maa gøres gældende ved Anke, medens Klager, der alene angaa de processuelle Betingelser for Fogedforretningen eller den ved samme brugte Fremgangsmaade, gøres gældende ved Kære.

Naar der i § 382, 2det Stykke, siges, at Anke og Kære først kan finde Sted, efter at hele

Eksekutionsforretningen er sluttet, tænkes der herved paa den for- melle Slutning til Protokollen, hvorved bemærkes, at der under det ny System bør anvendes en nøjagtigere Terminologi end den nu brugelige, hvorefter Afslut- ningen af en Eksekutionsforretning saa godt som altid sker ved en Protokolltil- førsel om, at Forretningen udsættes. Hvis saaledes Rekvirenten efter stedfundet Ud- læg ikke forlanger, at det udlagte skal bringes ud af Rekvirentens Besiddelse, maa Forretningen betragtes som sluttet ved selve Udlægsdekretet og Advarslen til Re- kvisitus om ikke at disponere derover i Strid med Rekvirentens Ret. Hvis Rekvirenten senere ønsker det udlagte bragt ud af Rekvirentens Besiddelse, maa dette ske ved en Genoptagelse af Fogedforretningen, der imidlertid ingen Begrænsning kan gøre i Rekvirentens Adgang til at anvende Anke eller Kære. Paa den anden Side er der heller ikke Tale om, at en iværksat Anke eller Kære skulde kunne hindre en Genoptagelse som den nævnte, der jo kun tilsigter en videre Fuldbgyrdelse af den afsagte Fogedkendelse, jfr. i saa Henseende § 373, 3die Stykke.